

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

TAVASZI KÉP.



1936. ÁPRILIS
20.

IV. ÉVFOLYAM
12. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Toborzó.

Klein Aranka helybeli kis cimboránk, ki már régebben is sok előfizetőt szerzett az Új Cimborának, legutóbb *Róth Adolf*-né és *Nagy Ádikát* toborozta a kienes városból.

*

Satumarei kis cimborák. Meg ne restüljete a takarékoságban nyáron sem. Most még inkább alkalmatok lesz a takarékoságra, mert jön a mézgyagyűjtés és a gyógynövénygyűjtés ideje. A találkozókat megtartsátok, mert csak így szerezték tudomást egymás munkájáról. A vizsga után többen is összejöhetnek, mert időtök lesz rá bőven. A júniusi találkozót tartásátok jún. 7-én, valamelyik kis cimborá lankáján, úgyszintén júl. 5-én, augusztus 2-án is, ha szép idő lesz, kimehetnek a Nagyerdőbe is kirándulásra. A találkozók előtt el ne felejtse ki-ki a hozzá legközelebb eső kis cimborát a találkozóra meghívni.

DALOLJATOK, KIS CIMBORÁK

Kinyílóttak a mezei virágok...

*Kinyílóttak a mezei virágok,
Virul a táj, ameddig csak ellátok.
Tarka pillék szálldogálnak, kerengnek,
Van is dolga a sok játszó gyerekeknek.*

*

Mi ragyog fölöttem...

*Mi ragyog fölöttem, az ég tiszta kékje,
Milyen el van hintve millió mécs fénye.
Büvös fény sugarral, mily lobogva égnek,
Föl ki rakta őket csillárul az égnek?*

Találjátok ki!

Mennyi lakosa van a világ legnagyobb városának?

*

Mi a pénzegysége Törökországnak, Svédországnak, Olaszországnak, Finnországnak, Esztországnak, Görögországnak?

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

32. számú minta.



Ahogy kis munkatársaink írnak...

Kedves Marcella Néni!

Már régen készülök a levélírással, de hol betegségem, hol a sok tanulás gátolt benne.

Igaz, már két éve vagyok cimborá, de még nem mutatkoztam be.

Izsák Ibolya, a református gyakorló iskola IV-ik osztályának növendéke vagyok. Most röviden beszámolok a nyári szünidőről.

Június közepén megvolt a vizsgánk, vártam a bizonyítvány kiosztását, hogy lássam, milyen eredménnyel végeztem a tanévet. A szünidőt itthon kezdtem meg. Júliusban kimentem Oklándra, a testvéreimhez, nyaralni. Ott és itthon töltöttem a nyarat. Már vártam az iskolai év kezdetét, hogy felfrissültem, új erővel fogjak a tanuláshoz.

De szeptembertől hamar eltelt az első évharmad. Mindamellet, hogy sokat gyengélkedtem, a jó Isten mégis megsegített és ki tudtam a hiányzásokat pótolni. Most a bizonyítványokat kikaptuk; apák meg voltak elégedve.

A küldött magvakat megkaptam s nagyon szép virágágyat rendeztem belőlük.

A legközelebbi beszámolóig kezét csókolom, szeretettel:

Odorheiu.

Izsák Ibolya,
IV. el. o. t.



A hegedű száraz fája.

Siró nóta, magyar nóta,
Igy sír már ezer év óta.
Zokog a hegedű fája,
Beh szomorú a gazdája.

Siró nóta, magyar nóta,
Visszhangzik tőle a róna,
Villan, játszik a délibáb,
Száll a nóta tovább... tovább.

Nagy magas hegy útját állja,
Lehervad a nóta szárnya,
De hogyha a szívünk dobban,
Szól a nóta édes-búsan,
Egyre jobban, egyre jobban.

MARKOVITS EDIT.

A negyedik határkőnél.

A napokban múlt három éve annak, hogy egy bátor, melegszívű magyar leány Új Cimborá címmel új életre keltette a Mennysországba költözött Elek Nagyapó megszűnt kis gyermeklapját. Tavasz volt akkor is, virágfakadás, a természet újraéledése és a nemes emberi célkitűzések és jóakarások útnakindulása.

Egy ilyen szép tavaszi napon indult el nagy útjára a gyermeczipős, kicsi Új Cimborá. Egy kedves fiatal leány, a gyermekek Marcella Nénije támogatta kézenfogva, féltő szeretettel vigyázva rá, hogy útszéli göröngy meg ne sértse, tövisbozót meg ne tépje és rosszándékú emberek fondorlata meg ne semmisítse. Ölbekapva vitte előre göröngyös úton, tövisbozótokon és egyéb akadályokon keresztül förtetve, hol nevelve, hol könnyesen mosolyogva.

Három év alatt küzdelmes, nehéz utat tett meg Marcella Néni az Új Cimborával. De ha visszapillantunk az elmúlt évekre, úgy látjuk, hogy igyekeve, sokszor erejét meghaladó munkája nem volt hiabavaló, mert kicsi lapja minden akadály, minden nehézség ellenére életben maradt és szépen fejlődött, s ami még több: sok kis cimborá szívében állandó otthonra talált.

A negyedik év innenső határán megállva, bizakodva nézünk előre és közben meghatottan gondolunk mindazon munkatársakra és más jóakarató lelkekre, akik e kicsi lap Szerkesztőjét önzetlenül támogatták nemes törekvéseiben,

akik segítettek elérni azt, hogy más nemzetbeli gyermekek közül is sokan szeretetükbe fogadták az Új Cimborát és rajta keresztül megtanulták becsülni a mi sok jóra s szépre törekvő nemzetünket. Bizakodva indulunk a negyedik esztendőbe, mert tudjuk, hogy ezután sem hagyják el lapunkat azok, akik eddig támogatták. És reméljük, hogy azok is szívvel-lélekkel mellénk állanak, akik eddig akár közönyből, akár az anyagiak elégtelensége miatt nem teljesítették az Új Cimborával szemben fennálló kötelezettségeiket. Reméljük, hogy mindenki, aki előtt a magyar szó kedves, aki gyermeke tudásának, jóérzésének gyarapodását akarja, egy emberként fog mellénk állani ennél az új útnakindulásnál. Reméljük, hogy minden szülő, minden bácsi, néni a saját gyermeke, a saját kis huga, a saját kis öccse jövőjét látja az Új Cimborában és aszerint fog felőle határozni...

Tavasszal, virágfakadáskor, az új évfordulón, bizakodva nézek a jövőbe és kérem a Jóistent, adjon e lap Szerkesztőjének és minden segítő-társának sok erőt, kitartást, munkakedvvel tele hosszú életet, hogy sok-sok színes, illatos virágot és zöld hajtást fakaszthassanak még a magyar és más nemzetbeli gyermekek lelkében. Olyan sok szép színes virágot és zöld hajtást, melyek hamarosan a kölesönös megbecsülés és a kölesönös szeretet fájává terebélyesednek.

Madárfészkekről.

Írta: Dezső bácsi.

Megérkeztek a vándormadaraink. A régi fészkek javítása s az újak készítése már mindenütt megindult. Ereszünk alatt a régi fecskéfészkek hibátlan épségben fogadta visszatérő kis gazdáit.

Nem messze ettől a családi fészektől két újabb épült.

Jól emlékszem, tavaly, őszi elején, fiatal fecskepárok két helyet jeleztek meg sárral az eresz alatti falon, hogy oda fogják építeni jövő házaeskájukat. A sár alaprajzának félkör alakja volt. S lám az ifjú párok most erre az alapra hordták apró kis csőrükkel a tavaszi sarat, amelybe erősítésül szénaszálakat is helyeznek. Egy hét alatt kész volt mind a két új lakás. Egy sorban összesen három fecskéfészkek van most az eresz alatt. Mindegyik egyforma nagy. Külső, belső terjedelmük talán milliméternyi pontossággal egyenlő. A fecskepárok puha, karesú teste könnyedén síklik be a fészeknyíláson. Benn a lakásban kényelmesen elhelyezkedhetnek. Kívülük még négy-öt fióka is elfér egymás mellett. Levegőjük is van bőven, hisz nem pihennek csukott ablakkal és ajtóval, mint sok ostoba falusi atyafi családtagjai, akiknek eszük ágában sincs a szellőztetés, s még nyáron is bezárt ajtó, ablak mellett alusznak.

A fecskéfészkek, bár állandóan nyitott ajtajuk van, mégis védettek, mert a kiálló eresz oltalma alatt még a zápor se tud azokba becsurogni. Az előrelátó építómesterek az uralkodó szél irányával is számolni szoktak, mivel fészkeket — figyeljük meg csak jól — a háznak mindig a szélvédettebb oldalára építik.

De menjünk le a gyümölcsöskertbe. Ott még csodálatosabb dolgot fogunk látni. Ime, bemutatok egy függőcinke fészket.



Függőcinke fészke.

A függőcinke művészies fészket fonalakból, füvekből, szénaszálakból valósággal rá-

szövi a faágra. Az ember, aki a természet koronája, alkotó tehetségével s tíz mozgékony ujjával nem tudna ilyen pompásan megalkotott fészket szerkeszteni, mint ez a kis madár igénytelen csőrével.

Még hozzá gondoljuk el, hogy az ágvég, melyen a függőcinke dolgozik, nem áll mozdulatlanul, szilárdan, hanem mint a hinta, állandóan himbálózik.

Csakhogy a függőcinke művésze a mesterségének, ő hintázva is tud varrni, hímezni, s öltései olyan biztosak, tömöttek, erősek, hogy szövészeiken sem lehetne tökéletesebbet gyártani.

Ilyen nagyszerű iparos az őszapó is. Rokona a függőcinkének. Ez a madárka nem nagyobb, mint a hüvelykujjam begye. Még az ökörszemnél is kisebb. Gyenge kis teste fáradhatatlan szorgalommal nagy és nehéz munkát tud végezni. Hegyes csőröcskéjével ő is úgy összefűzőgeti a sok finom szálát, hogy egy takács sem különben. S a dolgozó pároska nemsokára kész bámulatos szőnyegfalu lakásával.

Ha összehasonlítjuk a függőcinkének és az őszapónak fészket, megállapíthatjuk, hogy ezek egyforma alakúak.



Őszapó fészke.

Teljesen zárt tömlőhöz hasonlítanak, melyeken csak egy nyílás szolgál a ki- és berepüléshez. Benn a fészkealj selyempuhaságú, mint a legfinomabb dunnás ág. Széltől, esőtől védett. De a vérengző macskák támadása sem fenyegetheti a fészkek lakóit. Mert még a legügyesebben mászó macska sem tudja őket megközelíteni az ingó-bingó ágak végén.

A sárgarigó fészke már egészen más!

Itt az egyik almafánkon ilyen fészkek is van. Az oldala ennek is ügyesen van összeronva hánceből, szénából, rongyokból, csak hogy felül egészen nyitott. De hát a sárgarigó fütyöl a nyári esőnek. Edzett madár s a fürdést szereti. Eső után vígan tollászkodik

s a hím fuvolahangján dalolva, szárítgatja ragyogó sárga és fekete tollát a napsugárban. Ezek a rigók jól érzik magukat a gyümölcsösben, ahol a fákról szorgalmasan szedegetik a hernyókat, rovarokat. Igaz, hogy



Sárgarigó fészke.

a változatosság kedvéért meg-megkóstolják a cseresznyét s a meggyet is. De hát annyi hasznot csinálnak a kertben, hogy azt a kis nyalakodást megbocsáthatjuk nekik.

A nádirigó fészke hasonlít a sárgarigóéhoz.



Nádirigó fészke.

Ez a madár is jól érti a mesterségét, akár csak egy fűzfakosárfonómunkás. Négy-öt nádszálát háncsal összeköt, s ezek közé építi fészket.

Úgyes fészekrakók a szarkák, varjak, melyek faágakból, vesszőkből készítik el kényelmes lakásukat magas fák tetejére. A hely megválasztásában nagyon körültekintők a verebek is, melyek falmélyedésekbe, odukba szeretnek fészkelni.

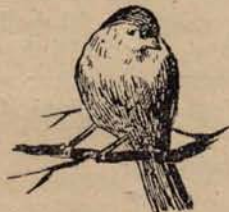
A vadgalamb lakása már nagyon szegényes. Ez a madár ügyetlenül rójja össze kulipintyóját. De ha neki így is jó, nekünk is jó. Nem igaz?

Énekes madaraink közül csak egyetlenegy van, amelynek az esze nem jár fészkekészítésen. Meg sem próbálja ezt a mesterséget. Lám, azért mégis elhelyezi tojásait. Hova? A földre? Bokor aljába? Dehogy! Más madárnak a fészkébe tojik.

Igen, a kakukmadár arról nevezetes, hogy öt-hat tojását titokban öt-hat különböző madár fészkébe belopja s azokkal kelteti ki. Mivel a huncut, élelmes kakuk erede-

tiségeért is megérdemli, hogy alattomoskodását leplezzük, majd legközelebbi alkalommal bemutatom ökelmét a maga valóságában.

De addig is, amíg alaposan megismeritek ezt az örökké vándorló, gondtalan, jókedvű kakukot, fogadjátok meg, kedves cimborák, hogy a hasznos énekes madarak fészket sohasem bántjátok, tojásaitól sohasem fosztjátok meg s ha csak alkalom nyílik, mindig, minden támadás ellen megvédtitek.



Dal a fészekben.

Irtá: Gerley Szevér.

Nincsen lakás sehol jobb,
Mint a hajlós ágon:
Ringó lombon több a kedv,
Édesebb az álom.

Szelid nyári szellőcske
Altatón mesélget,
Míg a szülénk odajár
Ennivaló végett.

A jó Isten vigyáz ránk
Mindentátó szemmel,
S kedvét leli mibennünk
A jószívű ember!

És mi reggel és este
Áldjuk jó szülénket,
S hálás szívvel dicsérünk
Jó Istenünk, Téged!

Kinek mi tartozik a mesterségéhez?

(Az alanti üres vonalat töltsétek mindig ki)



Jan Wolski: Meséből valóság.

— Szövetkezeti íjjásági regény. —

Eszperantóból magyarra átdolgozta:

Kormos Jenő. (4. folytatás.)

— A fiúk asztalosműhelyt létesíthetnének. A legvalóságosabbat! Olyant, amelyben minden megvan, ami egy jó asztalosnak szükséges.

Közös munkahelyetek lenne.

Majd megegyezünk a falubeli asztalosmesterrel, hogy tanítsa meg az önként jelentkezőket az ő mesterségére. És akkor valódi, erős és szép bútorokat fogtok készíteni. Otthonotok és az iskola részére.

— Ó, igen, miért ne?

*

— Egy közös csónakot is lehetne venni.

Az is csak a tiétek lenne, gyermekeké. Vigan szelnétek vele a tó és a folyó vizét.

*

— És tavasszal egy szép, közös parkocskát rendezhetnétek be az iskola előtt.

Gyönyörű szép virágmagvakat hozathatnátok Varsóból. Jóízű kerti epret is ültethetnétek, olyant, amilyen a tisztelendő úr kertjében van.

Ezt a kertcskét közösen kellene művelnetek és gondoznotok. Bizony sok munkát, sok fáradságot igényelne. De milyen kellemes lenne az a munka!

És az a sok virág, az a sok eper mind, mind a ti tulajdonotok lenne.

A termést igazságosan elosztanátok egymás között. Lehet olyan szép természetek, hogy mindenkinek bőven jut belőle.

Tehát lesz nektek is egy kis vagyontok, amiből valami szép ajándékot vehettek szüleiteknek és az otthon levő kisebb testvéreiteknek, akik még nem járnak iskolába. És pár szál virágot nekem is tehettek az asztalomra a ti saját természetekből.

*

— Hát egy kis közös boltocskák? — Ilyent is lehetne berendezni.

Az lenne a ti iskolai boltocskátok! Minden lenne benne, amire szükségetek van: füzet, irón, toll, tinta, törőgumi, tolltartó, írópapír, szalag, cérna, varrófü... .

Barátaitok közül kiválaszthatótok egy párat, akik a városból mindent beszereznének. Néhányat pedig a boltban való árusítással biznátok meg. Végül az ármegállapításra és a könyvvitelre választanátok egyet-kettőt.

A legvalóságosabb bolt lenne a ti kis kereskedésetek, valódi árukkal, valódi pénzforgalommal. De mindezekhez valódi, helyes számítások kellene, hogy minden a legnagyobb rendben

legyen. Mert nemcsak mulattató játékról van szó...

Gyűlést fogtok tartani, mint a felnőttek. És amit ott közösen elhatároztok, valaki közületek fel fogja jegyezni, hogy el ne felejtsetek. Ezeket a gyűléseket az arra kijelöltek fogják levezetni, akiket ti fogtok megválasztani.

A boltotok tiszta jövedelméből pedig azt eszáltoztok, amit akartok. Vagy a ti közös céljaitokra fogjátok felhasználni, vagy valami jótékony célra adományozzátok. Ne felejtsetek el, hogy a kereset is közös, amit csak egyenlő arányban lehet felosztani.

*

— És most — mondjátok meg nekem: Akarjátok-e mindezeket?

Végig akarjátok-e játszani ezt a sok szép játékot, melyeket nektek felsoroltam? Beszéljetelek. Külön-külön is meghallgatlak benneteket.

— Akarjuk! Nagyon akarjuk!

— Helyes! Holnap megkezdjük!

— Éljen! Éljen!

— Ne olyan hangosan, gyermekek, csendesebben! Még nem értem a végére...

— Tehát, aki önként vállalkozik, holnap délután jöjjön fel az iskolába.

— Mind jöjünk! Mind!

Minél többen, annál jobb. De ne felejtsetek el: senkit sem kényszerítetek. Csak játék lesz a ti mulattatásotokra. Aki nem akar, annak nem kell jönnie. És ha valaki hamar beleún a játékba, azt sem tartóztatom. Ismétlem: csak játék lesz, a ti mulattatásotokra.

*

— Tanító úr, — mi a neve ennek a játéknak?

— Szövetkezet.

— Szövetkezet? Én azt hittem, hogy a szövetkezet bolt, nem játék.

— Mert még nagyon apró legény vagy kis fiam... A ti szövetkezetetek a ti számotokra a lehető legkellemesebb játék lesz... Tehát holnap megkezdjük a játékot!

— Megkezdjük! Megkezdjük!

— Igen, megkezdhetjük, de azt ajánlom, hogy mindent a legnagyobb rendben és egyetértésben kezdjetelek el, mert tanuljátok meg, gyermekeim, hogy rend és közös, egyöntetű munka nélkül soha semmi eredményt sem lesztekek képesek elérni. Ahol többen valami nagy dolgot akarnak megvalósítani, ott feltétlenül szükség van a rendre, fegyelemre és az egyetértésre, mert különben minden szép terv összedől, mint a kártyavár... Most menjetekek szépen haza és szeretettel gondoljátok arra a szép, hasznos játékra, amely egykor a saját boldogságotoknak lesz az alapja. (Folytatjuk.)

Mese egy kis nyusziról.

Írta: E. Ónody Róza.

(Folytatás.)

Amint ment, mendegélt, lehajtott fejjel, szomorúan, hirtelen szemben találta magát egy nagyon jólöltözött, fehérmellényes, vörösfrakkos úrral: Róka uraság egy kis eselédet keresett, aki vigyázna az ő nagy baromfiudvarára és néha elkísérné sétájukra a kis rókiacát.

Megszólította, hát a szomorú nyuszikát és megkérdezte, nem volna-e hajlandó hozzá szolgálatba állani? Nem lesz rossz dolga, kap fizetést is, meg fog hízni alaposan! Persze a ravasz Róka uram azt tervezte, hogy ha meghízalja a sovány kis nyuszikát, majd megeszi, finom pecsenyéjét; addig csak dolgozzon a kis tapsifüles.

Szegény nyuszika felcsapott szolgának, mert hiszen haza nem mert menni és követte Róka uraságot. Szomorú volt szegényke, sírva bandukolt, de elhatározta, hogy becsületesen fog szolgálni és igyekszik megjavulni. Hátha idővel megbocsátják otthon is az ő nagy hibáját, ha megtudják, hogy levezekelte. El is panaszolta új urának szomorú sorsát, az csak mosolygott magában és örült, hogy a kis nyuszi ennyire ki van szolgáltatva az ő kényes-kedvének.

Végre, sok-sok vándorlás után, elérkeztek Róka úr földalatti várába, ahol egy kis szobácskát kapott nyuszika, amelyben jó puha ágy volt vetve, erdei mohából, fehér tollakból készített és gyantával jól összeragasztott takaróval. Szegény kicsi nyuszika fáradtan bújt ágyba, a vacsorát sem ette meg, amit pedig behozott neki egy kö-

vér malac, aki szintén nem régóta szolgált Róka urat, fehér köténnyel és fehér sapkával; mert ő volt ám a szakács! Nagy kedélyesen elröfögte, hogy ezután, a konyhában fog enni, ott is fog dolgozni, mert nyuszinak kell szép fehérre megtakarítania a sok baromfit, amit Róka uram hazaszállít a szomszédos falvakból és tanyákról. Malac szakács azt is tudtára adta nyuszinak, hogy reggel korán kell fölkelni, amikor Rókané asszony végig csönget a folyosókon. Nyuszika mindent tudomásul vett és azután álomba sírta magát.

Sők dolga volt ezután a kis nyuszinak! Reggel korán föl kellett ugrani a csöngetésre, megmosdani, enni, azután szaladni le a földalatti mély kamrákba, ahova hajnalban hazaszállította Róka úr a majorságot. Ottan aztán megtakarítani mindeniket, hogy pehely ne maradjon rajtuk, mert a vevők kényesek voltak ám. Ugyanis Róka úr kereskedett a sok összelopkodott tyúkkal, kacával és libával. Nyuszinak szépen sorjába kellett akasztania minden egyes darabot; bizony sokszor alig bírta föl, a hizott libákat a csöpp kis nyuszi. Amikor, aztán egy kiesikét megpihent volna, játszania kellett a rossz kis vásott róka úrficskákkal, akik ugyancsak meg-húzigálták máskülönbem sem rövid füleit. Szüvedett, a kis nyuszika, de beálla, hogy úgy kell neki, mert bizony ő sem kimélte kis pajtlásai fülét.

(Folytatjuk.)

Csigaanyó háza.

IV.



— Nini, elromlott a villany? Huh, milyen sötét van ebben a házban. Aztán meg itt suhog valami a fejem körül, szinte verdes a szárnyaival. Csak nem valami hazajáró gonosz lélek?

Már körül is vették Miki vitézt, ott csapkodnak, verdesnek szárnyaikkal Miki feje körül.

— Nó, most vége az életemnek, — gondolja

Miki. — Ezek a gonosz vámpirok egyben miszlikbe szaggatnak engem. De nem hagyom ám magamat!

S rettenthetetlen bátorsággal csapkod, öklöz jobbra-balra. Jaj annak, akit a Miki ütése meg-találnak! Az biztos, hogy nem éri meg a holnapi napot.

Lord úrfi a cirkuszban.

Írta: F. Vadnai Hermin,

Ugye, gyermekek, ti sem vagytok mindig egyformán jók? És van köztetek csöndesebb, otthonülő gyermek, meg van szép számmal olyan is, aki mindig csak az utcát, erdőt, mezőt járja. Ilyen nyugtalanvérű gyermek volt a vizslaesaládban Lord úrfi. Ha két-három napot egyhuzamban otthon töltött, negyednapra biztosan elszökött hazulról; végigcsatangolta a város utcáit, barátságot kötött minden jóképű kutyával, a harapósokkal összeverekedett s azután éhesen, fáradtan, bűnbánóan besomfordált a kis kapun. Okos szeme olyan bocsánatkérően tudott nézni, csakhogy azt nem mondta:

— Ne haragudjatok rám, no, hiszen a végén mindig hazajövök. Én is itt érzem magam a legjobban. De néha olyan vágy fog el kutyatársaim után, versenyt futni velök az utcán, hancurozni a porban, hogy el kell szöknöm.

Kis gazdája, Peti, aki szintén szeretett néha-néha eltűnni hazulról, boldogan veregette meg a kis csavargó nyakát s szent volt a béke.

Nem úgy Diana, a szomszédék farkaskutyája.

— Hát téged megint elzavartak a háztól? — kérdezte csúfondárosan a megtért Lord úrfitől.

— Nem zavart engem senki, — felelt a mi kis vizslánk meglehetősen szemtelenül, — inkább nagyon szeret kis gazdám s mindig megbocsát, ha visszatérek hozzá.

— No, hiszen szépen hálálod meg gazdád szeretetét, ha mindúntalan elesavarogsz. Látod, engem nem símogatnak, nem becéznek és mégis nyugton vagyok.

— Ha majd olyan öreg leszek, mint te, én is nyugodtabb leszek. És akármennyire lenézel, kis gazdám ma mégis elvisz a cirkuszba.

— Cirkusz? Hát az mi?

— Látod, milyen tudatlan vagy a sok otthonkuksolástól. Azt sem tudod, mi a cirkusz? Minden iskolás gyermek tudja, — szólt Lord megvetően.

— Én vadászatra járok gazdámmal s minden vadat ismerek.

— No, nem éppen mindent. Mert amilyen vadállatokat ma a cirkuszban mutogatni fognak, olyan nincs a mi erdőnkben. Kis gazdám mesélte, hogy messze földről hozott, borzasztó erejű vadállatok vannak a cirkuszban.

— Tán még medve is? — kérdezte Diana hitetlenül.

— Medve is van, de az ott a legszelídebb, mert az állatok királyát is mutogatják.

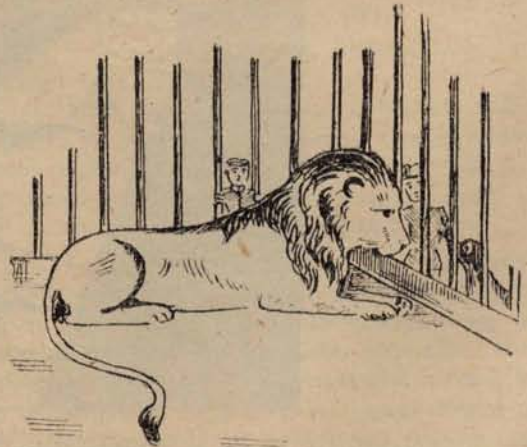
Éles fütty hangzott a kapu felől. Lord kis gazdája, Peti jelent meg. Lord engedelmesen túrta a nyakörv és vezetőszíj felesatolását, amiért viszont Diana vetett felé megvető pillantást. Ez azonban nem zavarta Lord úrfit. Vígán szaladt gazdája mellett, míg eljutottak a cirkuszhoz.

A nagy ponyvasátor mögött, egymás mellé állított vasrácsos kocsikból néztek ki a ragadozó fenevadak. Az első zárkában két hatalmas barna medve állott hátsó lábain. Morogva vettek tudomást Lordról, aki egyedül volt négy lábú a nagyérdemű közönség körében. Lord szűkölve nézte a két nagy vadat, de kisvártatva közelebb lépett hozzájuk.

— Ej, — gondolta magában, — hiszen nincs rajtuk semmi, ami nekem sem volna. Éppen csak, hogy nagyobbak mint én; igen, jóval nagyobbak. De ez még nem jelent semmit. Diana is jóval nagyobb, mint én, azért még nem félek tőle.

A következő kocsiból egy indiai elefánt nyújtotta ki ormányát. Lord meghökkenve nézte azt a hosszú, mozgékony orrnúlványt, a két hatalmas agyart. Neki mindez nem volt; a többi háziállatnál sem látott ilyesmit.

— Ez aztán már valami! — hagyta helyben Lord úrfi. — Ezt érdeemes mutogatni, de megnézni is. Diana meg fog pukkadni, ha elmesélem neki. Talán el sem hiszi majd. Ni, milyen ügyesen kapja el vele a kiflit.



A harmadik zárkából, — jaj, Uram, Te-remtóm, mi az? — Bődületes, rekedt ordítás reszkettette meg a levegőt. Valami óriási kutyaforma, bős pófával, rémítő fogazattal

tátogatta torkát a közönség felé. Fakósárga szőre nyakán dús bundát képezett, derekán testhez símul. Bojtos farka végével dühösen csapkodta a zárka ajtaját. Lordnak, mi tűrés-tagadás, inába szállt a bátorsága. Védelmet keresőn bújt kisgazdájához. Az oroszlán — mert az volt a bömbölő fenevad — iszonyúan felbőszült azon a méltatlanságon, hogy őt, az állatok királyát, a Szahara szabad szülöttét, nemesak embereknek mutogatják, hanem egy ilyen szemtelen kis vizslakölyök nyugodtan le mer ülni vele szemben s kíváncsian bámulja. Vérig sértett önérzetében, tehetetlen megalázottságában iszonyút ordított, két mancsa közé fogta a rácsot s minden erejével rázott egyet rajta.

Rosszul volt bekapcsolva a rács závarja? Vagy a dühtől felfokozott erő mozdította ki helyéből az ajtó sarkát? Az oroszlán elnyújtott testtel kiugrott ketrecéből; de ugyanabban a pillanatban a mi Lord barátunk is kezeket oldott s hanyatt-homlok rohant kifelé. Az oroszlán nem bántott senkit, csak mindenütt a kutya nyomában volt. Lord pedig csak úgy repült végig a főútcán, piacon, míg

egy mellékutca nyitott kis kapuján berontott s ott egy pincelakás kitért ablakán keresztül vetette magát. Az oroszlán utána. Szerencsére szűk volt az ablak, az állatok királyának hatalmas melle bennszorult. S onnan se ki, se be nem tudott jutni.

Ott akadtak rá a nyomában loholó állatszelidítők, akik hálóval s fegyverrel visszavezették az oroszlánt zárkájába.

Lord úrfi azonban nem dicsekedett el Dianának a cirkuszban tapasztaltokról. Óvatosan meghúzta magát a kályha alatt s napokon át nem mozdult onnan. Még később is csak óvatos körütekintés után merészkedett a kapuba s mindörökre leszokott a csavargásról.



A madárfiókák.

Kis színdarab 2 képben.

Irtá: Darvasné Csíkszentkirályi Péter Zsuzsánna.

Szereplők: Feri, játszó gyerekek, törpe király, törpék, tündérr királynő és tündérek.

Szín: erdő tisztása fákkal, virágokkal és játszó gyerekekkel. Mikor a függöny felmegy, nagy hancurozás van a gyerekek között.

I. KISLÁNY: Gyerekek, ki ismeri közületek a játékot?

GYEREKEK: Én is, én is!

I. KISLÁNY: Na, akkor jöjjetek ide körém. (Valami kedves kis énekes játékot játszanak, aztán elszaladnak.)

FERI (8—9 éves kisfiú, gúnyosan néz a játszó gyerekek után): A híres kirándulók. Úgy ugra-bugrálnak, mintha nem is volna ennél jobb játék.

I. KISFIÚ (Ferihez megy és karjára teszi a kezét): Még mindig haragszol ránk, Feri?

FERI (bosszusan lerázza a kezét): Eh, hagyj békében! Persze, hogy haragszom. Végre itt van a jó alkalom, hogy lehozzuk azokat a madártojásokat a nagy fenyőfáról és most cserben hagyok. Mitől féltek vajjon? Ez az a híres nagy bátorság, amivel dicsekedtetek?

II. KISFIÚ (szintén oda megy Ferihez): Nézd, Feri, mi nem vagyunk gyávák, azt te is

tudod, mert eddig mindenhová veled mentünk, de most mégsem tudjuk elvenni azokat a tojásokat.

FERI (harciasan): És miért nem, ha szabad kérdezni?

I. KISFIÚ (zavarban): mert . . . mert sajnáljuk.

II. KISFIÚ: Igaza van Jancsinak. Azért nem megyünk veled, mert sajnáljuk a madárkakat. Mit csinál, ha elveszük a tojásokat tőle?

FERI (gúnyosan kacag): Ha-ha-ha, sajnáljátok, ti nyúlszívűek? De nem sajnálom én — és ha nem jöttök velem, magam is lehozom őket, de nem ismerlek ezután benneteket, ti, ti nyúlak! (Fejébe csapja a kalapját és elsiet.)

I. és II. KISFIÚ (megszégyenülten ottmaradnak).

I. KISFIÚ: Ha már választanom kell, inkább nyúl legyek, mint farkas.

JÁTSZÓ GYEREKEK (zajosan beszaladnak a színre).

II. KISLÁNY: Jaj, de jó volt.

III. KISFIÚ: Játsszunk tovább!

III. KISLÁNY: Hol van az uzsonnatáskám?

IV. KISLÁNY (4—5 éves): Ejja! Ejja, én olyan éhes vadot, hogy . . . hju-hu-hu.

GYEREKEK (kacagnak): Bru-hu-hu! Klárika éhes.

I. KISLÁNY: Éhes bizony. Legjobb lesz, ha most mindannyian uzsonnálunk. Jó?

II. KISFIÚ (zsebre dugott kezekkel áll): Ha

jól emlékszem, éppen harmadszor uzsonnálok ma.

I. KISLÁNY: Tévedsz, mert negyedszer. De azért ugye jólesik, gyerekek?

GYEREKEK (*körben ülnek és kacagva kiabálnak*): Jól bizony!

IV. KISLÁNY (*odamegy a II. kisfiúhoz és hátulról egy darab süteményt dug a szájába*): Tajájd el, hogy ti adta?

GYEREKEK (*kacagnak*): Na ezt már nem találja el soha Klárka.

FERI (*nadrágja két-három helyen is elszakadva, haja borzas, de azért büszkén jön előre, kalapját óvatosan a kezében hozva*): Újra uzsonnál a híres társaság? Akkor éppen jókor érkeztem. Ha nagyon megkértek, mutatok valami szépet.

GYEREKEK (*kíváncsian köréje szaladnak*): Mit mutatsz? Lássuk!

FERI (*büszkén*): Ide nézzetek! Madártojások. Onnan hoztam le, arról a magas fáról (*mutatja*). Nézzétek, milyen szépek. De nemcsak tojásokat találtam ott, hanem két madárfiókát is. S mert az anyjuk nagyon repdesett felém, ledobtam őket a földre, hogy könnyebben elhozhassem a tojásokat. Kinek adjak belőle?

GYEREKEK (*elnémulnak és félve házódnak félre Feritől*).

III. KISFIÚ (*Charaposan*): Megölted a kis madarakat?

FERI (*kacag*): De meg ám! Különbem nem tudtam volna az anyjuktól elhozni a tojásokat.

I. KISLÁNY (*felháborodva*): Gyerekek! Hallottátok mit mondott? Jöjjetek, keressük meg a kis madárkákat és temessük el őket. De azt mondom, Feri, hogy rossz, gonosz fiú vagy és megbüntet ezért a jó Isten.

IV. KISLÁNY (*sírva*): Szedén ticsi madájtát!

III. KISFIÚ: Én is azt mondom, Feri, hogy rossz fiú vagy és ezentúl egyikünk sem fog ismerni.

GYEREKEK (*szörnyülködve elmennek*).

FERI: Örülök, hogy elmentek. Most legalább magamban vagyok és kedvemre gyönyörködhetem a szép tojásokban. (*Nézegeti őket*.) Szépek bizony, nagyon szépek, kár lett volna a fészekben hagyni. Mindenesetre haza viszem, de legelőször uzsonnálok, mert bizony megéheztem és el is fáradtam. (*Ásítózik, közben pár falatot eszik és elalszik*.)

Szín egy-két pillanatig üres, majd két kis törpe jön elő a bokrok közül és megfogják Ferit.

FERI (*ijedten felül*): Jaj, ki az? Mi az? (*Meglátja a törpéket*): Furcsa kis bácsik, mit akartok velem?

I. TÖRPE: Meg ne mukkanj, mikk-makk-mukk, mert a füled kihúzzuk.

II. TÖRPE: Úgy ám, úgy ám, kihúzzuk és a fára akasztjuk.

FERI: De hát mit akartok velem?

I. TÖRPE: Mit akarunk? Meglátod, nem kell mindjárt ugrálnod. (*Sípot vesz elő és belefúj.*)

II. TÖRPE (*tapsol és ugrál*): Jönnek, jönnek, itt lesznek és egy-kettő, megesznek.

FERI (*sírva*): Engedjete el, kérlek. Haza akarok menni.

TÖRPÉK (*a hasukat fogják és úgy kacagnak*): Ha-ha-ha, hallottad? Ez már aztán mulattat.

FERI: Miért kacagtok rajtam? Engedjete el, nagyon szépen kérlek. Vár otthon az édesanyám.

I. TÖRPE: Úgy? Most már kérni is tudsz? De mi erre mit sem adunk. Szolga leszel nálunk, egész hosszú nyáron.

II. TÖRPE: De az ám, az ám!

TÖRPÉK KIRÁLYA (*jön a törpékkel*).

Törpék éneke:

(Levegőben szépen szól a pacsirta dallamára.)

A törpéknek jól megy dolga, hiába,

Mindenféle erdő, mező barátja,

Vigan élnek, énekelnek-cicáznak,

A világgal nem törődnek, mókáznak.

TÖRPÉK KIRÁLYA: Hallottam szólni a varázssípot. Mi történt veletek? Tudni akarom!

I. TÖRPE: Nézze csak felséges uram, találunk egy szolgát.

II. TÖRPE: Aki minket mindenben kiszolgál.

TÖRPÉK: Ez kell nekünk, ez bizony, ezután lesz a jó dolgunk. (*Vigan bukfenceznek és kíváncsian nézik Ferit.*)

TÖRPÉK KIRÁLYA: Jöjj csak ide hozzám!

FERI (*a királyhoz megy és sírva kéri*): Te a király vagy, téged is kérlek, engedjete el engem.

I. TÖRPE: Nem addig van a'. Itt maradsz, koma! Ha szeded a madárfészket és a madarakat sem kíméled, ilyen szolga kell nekünk. Soh'sem volt ilyen emberünk.

TÖRPÉK KIRÁLYA: Úgy? Hát te azt szereted? Ilyen ember kell nekünk.

FERI (*sírva tördeli a kezét*): De én nem akarok maradni. Tudom, hogy rosszul tettem, amikor ledobtam a kis madarakat, de nem teszem többé, ígérem.

TÖRPÉK KIRÁLYA: Hja, most késő minden bánat. Gondoltál volna rá korábban. Most velünk jössz, rontom-bontom.

TÖRPÉK (*kacagnak*): Ha-ha-ha, ez kell

hát! Jere velünk, légy szolgánk. (Körben állanak Feri körül s énekelnek, ugrálnak):

Uccu bizony, megérett a meggy,
Uccu bizony, rajta maradt egy,
Mennél inkább kéri Ferit,
Annál inkább megy-megy-megy,
Mennél inkább kéri Ferit,
Annál inkább megy-megy-megy.

(Magukkal viszik Ferit.)

(Függöny.)

(Folytatjuk.)

JENŐ BÁCSI ÜZENETEI

Kiss Lajosné, Ozd. Levelezőlapját megkaptuk; valóban, tévedésből csak 40 lejt nyugtázott a kiadóhivatal. A könyvelésben azonban nincs hiba; előfizetése febr. 1-ig 100 lejjel rendezve. Kérjük szíves elnézését. — *Bartha István Dumbrăvioara*. Küldeményeit örömmel vettem. A három keeske meséje jólsikerült fordítás, híven tükrözi vissza az illető nép lelkivilágát. A versek is egytől-egyig megállják helyüket. A kisebbik nemsokára jönni is fog, de a másik igen hosszú lapunk szűkreszabott kereteihez mérve. Azért igyekszem valami olyan beosztást csinálni, hogy ez utóbbi is napvilágot lásson az Új Cimborá hasábjain. A szerkesztőség nevében köszönöm az ajánlással ellátott prózai írásokat. Mihelyt időm engedi, át-olvasom és mindenről levélben válaszolok. Szíves üdvözléssel. — *Moldvai Gyurika*. Levelezőlapodat, amelyen bemutatkozol, majd átadom a Szerkesztő Néninek. Örülök, hogy jó tanuló vagy és annak is, hogy úgy szereted az Új Cimborát. De legeslegjobban annak örvendek, hogy szeretsz magyarul tanulni. Ez már aztán derék dolog, Gyurika barátom. Büszke vagyok rád. Csak így haladj mindig előre és sohaseme felejtse el, hogy magyarnak születettél! Üdvözöllek. — *Gr. Degenfeld Anny, III. el. o. t.* A márc. 20-iki számban megjelent üzenetbe sajtóhiba esúszott be. A nyomdász bácsik „finn” gyermekek helyett „fiú” gyermekeket szedtek. De azért, remélem, megértetted, hogy a bélyegeket a finn gyermekeknek adjuk át. Az újabb bélyegek és a választékosan, különböző fajtákból összeszedett virágmagvak is megjöttek időközben; ezeket is átadjuk a finn és magyar cimboráknak. — Új rejtvénymegfejtésed is jó. — A Szerkesztő Nényi általam üdvözlöl. — *Tó-kés Sanyika, Aiud*. Bemutakozó leveled megérkezett. Örülök, hogy szereted az Új Cimborát. Hát csak szeressed tovább is — és tanulj szorgalmasan. Rejtvényfejtésed jó, részt fogsz venni a sorsolásban. Leveledet Marcella Nényinek átadom. — *Siető Évike, Amafi*. A rejtvények megfejtése jó, így egy kis szerencsével te is nyerhetsz. Örvendek, hogy jó bizonyítványt kaptál. Remélem, jól mulattatok a szünidőben. Kis öcséd kapott-e sok pirostojást az öntözésért? Képzem, mennyi szép

tojást festettetek az apró legénykékeknek, akik titeket megöntözték. A Szerkesztő Nényi nevében is mindnyájatokat szívélyesen üdvözöllek. — *Kulcsár Gizi, Hododnadásd*. Marcella néni bizonyára örvendeni fog, hogy olyan szép, csaknem teljesen hibátlan levelet írtál. Nagyon szépen írtad le és helyesen fogalmaztad meg leveledet, csak a keltezésnél vétetted el. Jól vésd a fejedbe, Gizike, hogy a magyar levelek keltezésénél mindig a helységet írjuk elől, másodiknak az évszámot, utána kicsi betűvel a hónapot, legvégül pedig a napot. Ezt igazán nem lesz nehéz megjegyezned, s ezentúl még ezt a kis hibát sem fogod elkövetni. A magyar írásban és fogalmazásban való előmeneteledért fogadd őszinte elismerésemet. Csak haladj tovább is ezen az úton, mert az életben sok hasznát fogod venni. Szívesen üdvözöllek mindazokkal együtt, akik téged ilyen derék lenyáknak neveltek. — *Wraft Géza, Salard*. Ügyesen fejtetted meg a rejtvényt: ha a szerencse kedvez, te is nyerni fogsz. A Szerkesztő Nényi helyett köszönöm a húsvéti üdvözléssel. — *Kraft Béla, Salard*. Első elemista létedre ügyes kis levelet írtál. Annál inkább dícséretet érdemelsz, mert most írtál először tintával, — még pedig malac nélkül! Csak szorgalmasan tanulj tovább, mert haladásodat figyelemmel kísérem. — *Tanka Geyza szövetséges barátom*. Legújabb kis leveled is beérkezett a teljesen hibátlan megfejtésekkel. Ezekkel is részt fogsz venni a sorsolásban. De mi az oka, hogy Gizike is nem vesz részt valami pályázaton? Olyan ügyes kis leánynak, mint ő, nem szabad lemaradnia. Tehát rajta, ő se hagyja magát, mert különben mások nyerik el a pálmát! — *Tyma Magda, Corund*. Te is nagyon kedves és helyes kicsi levelet írtál, amiért elismerést érdemelsz. Örvendek, hogy toborozni akarsz az Új Cimborá részére. Rejtvényfejtésed jó; a sorsolásban részt fogsz venni. — *Kovács Ilonka III. g. o. t., I. G. Duca*. Kedves kicsi Ilikém, rejtvényfejtésed beérkezett, igazán dícséretreméltó, pontos munkát végeztél. Ha egy kis szerencséd lesz, könnyen a nyertesek közé kerülhetsz. Remélem, hogy továbbra is jó rejtvényfejtő kis cimboránk leszel. (Pista bácsi.) — *Nagy Samu I. g. o. t., I. G. Duca*. Az új lóugrásrejtvény nem jól sikerült. Pótlórejtvény már jött; szerkessz inkább betűrejtvényeket. Megfejtésed jó; részt vesz vele a sorsolásban. — *Kovács Margit, Farkas Ödön III. g. o. t., Tankóczy Éva, Satumare; Sujánszky Józsika IV. el. o. t., I. G. Duca; Magyar Tibor, Simon Jolánka III. el. o. t., Mercurea Niraj*. rejtvénymegfejtései mind jók és egytől-egyig bekerülnek a nyertesre jogosultak névsorába. — *Simon Jolánka, Mercurea Niraj*. A húsvéti üdvözléssel továbbítottam a Szerkesztő Nényinek; minden bizonnyal örvendeni fog kedves figyelmességednek.

KIADÓ BÁCISI POSTÁJA

Az elmúlt hetekben a következő előfizetések érkeztek be:

Helyből: Br. Bánffy Katinka 100, Orbán Lacika 50, Nemes Kató 50, Schulleri Vilike 50, Gáll Bubi 50, Bogdán Gyuluka 50, Bogdán Mancsi 50, Dranek András 17, Komjátszeghi Tibor 100, Mandula György 100, Azzóla Judit 50, Novák Magda 34, Rizler Gyuszi 25, Ábrahám Klárka 50, Kovács Gyuszi 50, Orendi Ervin 50, Marosán Lujza 17, Grána Berta 17, Málnássy Erzsébet 17, báró Bánffy Gabriella 200, Szigethi Éva 17, Mártonffy Éva 17, Likker Oszkár 20, Szász Aranka és Árpád 30, Vajda István 50, Kispál Lenke 100, Soós Juliska 34, Várady Albert 50, Endes Edit 50, Gergely Mária 67, Székely Zoltika 50, Bányai Emil és Rezső 50, Székely György 34, Bogdán Lenke 50, Szántó Rózi 17, Hertz Klárka 100, Vajda Feri 50, báró Kemény Mikolt és Klió 200, Ref. Elemi Iskolai Könyvtár 67, Ehri László 30, Kovács Maria 17, Zsigmond Eszti és Ági 17, Farkas Helén 50, Folyovics Gyurka 34, Alsóosztályosok Olvasó Köre 100, dr. Hamburg József 17, Bisotka Béla 67, Appan Ágnes 50, Weiss Melitta 50, dr. Feiler 150, Bitay Akos 34, Ferenczy Noemi 50, Csányi István 50, Méder Zoltí 100, Báthory Éva 17, dr. Feršigan Romulus 100, Losonczy Mária 50, Leuchter Bubi 17, Udvary Magdus 50, Fodor Margitka 100, Balázs Sanyi 50, Kardos Jenő 30, báró Bánffy Mária 200, Csák János 20, Szász Irénke 17, Böröcz Ella 50, Adler Éva 50, Seress Pista 50, Lobstein E. 50, Tóth Gyuszi 50, Bányai Emil 50, Kohn Vera 50, Barakonyi Ibolyka 50, Bidló Gábor 50, Bodor Judit 50, Alexy Pál 50, Alexy Béla 50, Winkelmayr Margit 100, Vajna Éva 50, Kuck Ferdinand 50, Bácsenszky testvérek 50, Domokos Alizka 50, Konez Györgyike 100, Inceffy Gabika 50, Szigethy Évike 17, Blau Baba 50 lej.

Vidékről: Horváth Sarolta 100, Fodor Tivadar és Mátrai Ilona 200, Fábrián Mózes 151, Simon Jolánka 100, Gyarmathy Piroska 100, Nagy Iluska és Domi 50, Imreh Éva 100, Szakáll Istvánné 50, Bartha István 50, Kiss Lóla és Zoltí 50, Rottmann Vera és Zoltí 100, Torday Albert 25, Labonczy Attila 50, Ady Attila 100, Varga Ilona 100, Napközi Otthon Pläiești 200, Tóth Ibolyka és Jolánka 75, Krasznay Ibolyka és Irénke 100, Gherga Ilke 100, Árkosi Ágnes 62, Máthé Dénes 100, Állami iskola Bicalatu 125, Pálffy Pál 100, Kallós Zoltika 100, Deéssy András 40, Horváth Nusi 50, Fekete Márton és Ibolya 100, Torday Zádor 100, Csiky Margit és Őesi 150, Simon Jolánka 100, Adorjányi Rózsika és Gyula 250, Pálur István Oaia 100, Pethő Sándor 50, Milián Laei 100, Lorencz Pál 50, Markovits Sári és Andor 50, Reszler Kató 17, Károlyi István 25, Reiter Ági

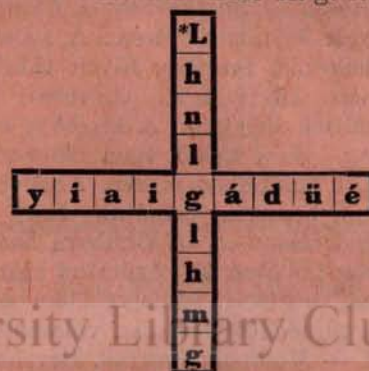
50, Blága István 17, Bedi Sanyi és Tibi 50, Moldován Tibi 17, Jónás Kató 50, Grünfeld Margit és Irén 50, Harkácsi Juliska 34, Tótfalusi Bézi 17, Szabó Laci Szeged 103, Polonyi István 17, Horváth Juliska 50, Csigi Irén 25, Kovács Magda 50, Barta Pityu 50, Fodor Ancezi 17, Rozenfeld Sándor 17, Mózes Karesi 50, Krajcsovic Ica 17, Bleier Évi 17, Márk Anna 50, Burkhart Péter 50, Csendes Dezső 50 lej.

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Solyom István.

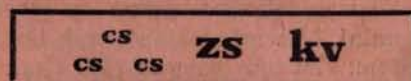
1. Szélmalomrejtvény.

Beküldte: Kovácsi Edit II. g. o. tan.



2. Betűrejtvény.

Beküldte: Karsay Ilonka IV. el. o. tan.



3. Pótlórejtvény.

Beküldte: Katz Dezső, Vulcan.

...agda, ...ranka, ...óza, ...mre, ...arcsi,
...mália, ...va, ...ándor, ...ezső, ...ndris,
...óra, ...luska, ...lári, ...dolf.

Ha a nevek kezdőbetűit helyesen pótoljátok, egy, a lapunkban megjelent kedves mese címét kapjátok.

Megfejtési határidő: 1936 május 5. A megfejtők között jutalmul könyveket sorsolunk ki.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Müintézet R.-T. Cluj.